

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. P. H.,** zastoupen Mgr. Jiřím Šlencem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem v Brně, Žerotínovo náměstí 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2010, č. j. 57 A 6/2010 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 10. 11. 2010, č. j. 57 A 6/2010 - 21, kterým byla zamítnuta žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2007, č. j. JMK 135898/2007. Tímto rozhodnutím žalovaný jako odvolací orgán změnil rozhodnutí Městského úřadu v Kyjově, odboru životního prostředí ze dne 17. 9. 2007, č. j. OŽP/10144/07/385-4, tak, že snížil výši pokuty z částky 9 000 Kč na částku 5 000 Kč. Ve zbytku – uznání stěžovatele vinným z přestupku podle ustanovení § 28 odst. 1 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, v tehdy platném znění (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), z porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) tohoto zákona neodchytávat volně žijící zvíře do jestřábího koše – žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že soud zejména pochybil, když odmítl skutečnost, že stěžovatel jednal při získání sokola zpět v krajní nouzi. Stěžovatel se domnívá, že nepochybně jednal v krajní nouzi, proto své jednání nepopíral a snažil se ho

vysvětlit. Na podporu této skutečnosti požadoval vypracovat odborný posudek, který měl existenci krajní nouze prokázat. Prvoinstanční i odvolací správní orgán dle stěžovatele pochybily, když tento důkaz odmítly s tím, že zjistily skutečný stav věci. S tímto tvrzením správního orgánu se ztotožnil ve svém rozsudku i soud, jehož rozsudek je napaden touto kasační stížností, aniž by sám byl schopen posoudit objektivně ty nejzásadnější skutečnosti - totiž, zda-li se jednalo, či nejednalo o krajní nouzi. Soud bez odborných znalostí stejně jako správní orgány nezjistil skutečný stav věci, při rozhodování se opírá o pouhé domněnky, aniž by nechal odborně posoudit, jak závažný následek použitím jestřábího koše hrozil. Podmínky pro uplatnění krajní nouze měly být posouzeny s ohledem na všechny skutečnosti daného konkrétního případu, což se nestalo, institut krajní noze je aplikován pouze obecně, aniž by byly posouzeny skutečné reálné možnosti získání dravce, který stěžovateli uletěl. K tomu rovněž měl posloužit odborný posudek, přesto nebyl k důkazu připuštěn. Nadále se stěžovatel domnívá, že podmínky krajní nouze byly v tomto konkrétním případu naplněny. Přestupkový zákon jistě chrání majetek (hodnoty, které chrání, nejsou přesně vymezeny), a majetek stěžovatele (sokol, který nechtěně uletěl a pohyboval se v prostředí, kde mu neustále hrozilo nebezpečí, ať již ze strany lidí, divokých predátorů či elektrických sloupů s vysokým napětím) byl mimo jeho vliv ohrožen. Nebezpečí mu hrozilo neustále a přímo a čím déle jeho pobyt na svobodě trval, tím se nebezpečí zvyšovalo. V žádném případě toto nebezpečí nebylo možno odvrátit jinak; v případě ptáka - dravce ho nelze jen tak jednoduše odchytit, musela být použita nějaká účinnější metoda, která by pomohla dravce získat zpět. Dle stěžovatele i odpověď na tuto otázku měl přinést odborný posudek. Trvá na tom, že také soud, proti jehož rozsudku kasační stížnost směřuje, zejména nesprávným výkladem chybně aplikoval platné právní předpisy. Odvolací správní orgán (žalovaný) nesprávně vyložil pojem „krajní nouze“, když konstatoval, že všechny tři znaky krajní nouze musí nastat současně, což se v daném případě skutečně stalo. V dané situaci (kdy sokol nechtěl přiletět na vábítko) nebyla jiná možnost, než mu nabídnout živou návnadu - a přilákat ho na holuba v jestřábím koši. K potvrzení, že taková situace může skutečně nastat, navrhoval stěžovatel k důkazu odborný posudek - což prvoinstanční správní orgán, stejně jako orgán odvolací nepřipustily. Odvezením odchytového zařízení Policií ČR bylo znemožněno navrácení sokola zpět a musel být následně odhlášen z evidence u orgánu ochrany přírody. Dle stěžovatele se nelze ztotožnit ani s názorem, že hrozil závažnější následek, vždyť případně chycený jestřáb do jestřábího koše neutrpí žádnou újmu a bylo by ho možno naprosto bez problému vypustit ihned (bez potřeby sebemenšího ošetření) do volné přírody. Soud však tomuto nesprávnému právnímu i odborně nesprávnému názoru přisvědčil.

Stěžovatel dále konstatuje, že nemůže nepoukázat na skutečnost, že zákon na ochranu zvířat proti týrání se od doby, kdy k jeho údajnému přestupku došlo, podstatným způsobem novelizoval. V době, kdy se stěžovatel měl přestupku dopustit, zákon nepřipouštěl žádnou výjimku ze zakázaných způsobů odchytu, a to i pro případ ztráty vlastněného zvířete - ptáka. Protože bez této možnosti se jakýkoliv odchyt i soukromého dravce pocházejícího z odchovu v zajetí, který se nechtěně může majiteli ztratit, ať již při výcviku či vlivem nějaké neočekávané události, v době platnosti zákona v předchozím znění neexistovala možnost získat takto ztraceného dravce (ptáka) zpět, aniž by se člověk vystavoval možnosti postihu za takové jednání, přestože se lze domnívat, že člověk se v tu chvíli ocitá v krajní nouzi. Je evidentní, že tuto skutečnost si uvědomil i sám zákonodárce a možnost výjimky ze zákona (zakázaných způsobů odchytu) novelou do zákona

zapracoval. Nyní tedy zákon na ochranu zvířat v ustanovení § 14 odst. 6 říká: „*Zákaz odchytu do sítí se nevztahuje na odchyt savců nebo ptáků za účelem zazvěřování honiteb, za účelem jejich návratu do přirozeného prostředí, ptáků a netopýrů za účelem výzkumu, na odchyt zvířete drženého v zajetí anebo na odchyt toulavého nebo opuštěného zvířete. Zákaz se nevztahuje na odchyt ryb v rybářských revírech, který provádí uživatel revíru. Pro účely ornitologického výzkumu dále neplatí zákaz odchytu ptáků do sítí za použití zvuku magnetofonu nebo podobného zařízení. Zákaz odchytu do sítí a smyček se nevztahuje na odchyt handicapovaných zvířat za účelem jejich přijetí do záchranné stanice.*“ Je tedy evidentní, že novelou zákona na ochranu zvířat se nově vytvořil prostor pro použití efektivnějších metod pro získání ztracených (a přitom lidskou péčí handicapovaných) živočichů, neschopných samostatného života byt‘ jejich použití je vázáno na konkrétní situace. Stěžovatel rovněž polemizuje s názorem, který se objevil v rozsudku krajského soudu, neboť zákon na ochranu zvířat proti týrání umožňuje použít živou kořist pro lovecké (sokolnické) dravce.

Stěžovatel proto považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný, když soud svým právním názorem umožnil správním orgánům porušit ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který říká, že správní orgán zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o vysoce specializované otázky, správní orgány nevyžádáním odborného posudku pochybily. Rovněž správní orgány porušily ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, když byly povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, což zcela záměrně neučinily.

Stěžovatel trvá i na dalších argumentech, které se objevily v žalobě, mimo argument, že přestupek nebyl projednán do jednoho roku, a argument, že mu byl k tíži přičten 6 let starý přestupek, který s touto záležitostí nesouvisel.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jak správní orgány, tak ani soudy nevyhodnotily jednání stěžovatele jako jednání v krajní nouzi, neboť jednoznačně nevykazovalo znaky, které zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „přestupkový zákon“) v ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) popisuje. Žalovaný v tomto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě, kde své úvahy podrobně rozvádí a odůvodňuje, přičemž soud se s tímto názorem ztotožnil. Vzhledem k tomu není zřejmé, jakým způsobem by měl stěžovatelem navrhovaný odborný posudek prokázat existenci krajní nouze nebo ovlivnit zjištění skutečného stavu věci. Jak správní orgány, tak i soud, konstatovaly, že na základě podkladů byl zcela dostatečně a nepochybně zjištěn skutečný stav věci.

Stěžovatel poukazoval na podstatné změny zákona na ochranu zvířat proti týrání od doby, kdy k jeho údajnému přestupku došlo, s tím, že v době, kdy se měl přestupku dopustit, zákon nepřipouštěl žádné výjimky ze zakázaných způsobů odchytu, a to i pro případ ztráty vlastněného zvířete. Stěžovatel poukazuje na ustanovení § 14 odst. 6 zákona

na ochranu zvířat a uvádí, že kdyby tuto možnost v minulosti měl, nebyl by nucen využít pro odchyt svého sokola jednu ze zakázaných odchytových metod. Žalovaný k tomuto konstatuje, že tyto názory stěžovatele se nezakládají na pravdě, neboť již ode dne 1. 4. 2004 je v ustanovení § 14 odst. 4 zákona na ochranu zvířat týrání uvedeno: „Zákaz odchytu do sítí se nevztahuje na odchyt savců nebo ptáků za účelem zazvěřování honiteb, ptáků za účelem ornitologického výzkumu, na odchyt zvířete drženého v zajetí anebo na odchyt toulavého nebo opuštěného zvířete. Zákaz se nevztahuje nu odchyt ryb v rybářských revírech, který provádí uživatel revíru.“ V době spáchání přestupku stěžovatele (ode dne 30. 8. 2006 do dne 24. 11. 2006) tedy toto ustanovení platilo, po rozsáhlejší novele provedené zákonem č. 312/2008 Sb. s účinností od 1. 9. 2008 bylo toto ustanovení přečíslováno jako ustanovení § 14 odst. 6 a doplněno pouze o jedinou větu: „*Zákaz odchytu do sítí a smyček se nevztahuje na odchyt handicapovaných zvířat za účelem jejich přijetí do záchranné stanice.*“ S přihlédnutím k této skutečnosti se krajskému úřadu jeví úvahy stěžovatele o tom, že kdyby toto ustanovení platilo, nebyl by nucen využít jednu ze zakázaných metod, ryze účelové. Nehledě na to, že zákonodárce připouští výjimky ze zákazu odchytových metod pouze u odchytu do sítí a smyček, ev. zvuku magnetofonu, nikde ovšem nepřipouští výjimku z použití jestřábího koše, naopak tato metoda odchytu je od počátku vzniku zákona na ochranu zvířat proti týrání uváděna jako zakázaný způsob odchytu.

Stěžovatel dále uvádí, že zákon na ochranu zvířat umožňuje použít živou kořist pro lovecké (sokolnické) dravce. S tímto názorem žalovaný nesouhlasí, neboť naopak zákon na ochranu zvířat (ve znění ode dne 1. 9. 2008) v ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) stanoví, že „*za týrání se považuje cvičit nebo zkoušet zvíře na jiném živém zvířeti, s výjimkou loveckého dravce, používat jiných živých zvířat jako lákadel nebo nástrah, aniž by to vyžadoval lov,...*“, přičemž ve znění platném do dne 30. 8. 2008, tedy v době spáchání přestupku, nebyla ještě část věty „s výjimkou loveckého dravce“ účinná. Z tohoto ustanovení je však patrné, že lovecký dravec se může na živém zvířeti cvičit nebo zkoušet, rozhodně z něj nevyplývá, že pro jeho odchyt může být použita živá nástraha, právě naopak.

S ohledem na výše uvedené navrhuje žalovaný kasační stížnost zamítnout.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud přezkoumal dle ust § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že ve věci není sporu o tom, zda došlo k jednání, které je stěžovateli přičítáno. Předmětem řízení je spáchání přestupku, kterého se stěžovatel dopustil tím, že použil k odchytu volně žijícího zvířete zakázaného zařízení za současného použití jiného zvířete jako živé návnady. Podle ust. § 3 písm. b) zákona na ochranu zvířat se volně žijícím zvířetem rozumí zvíře, patřící k druhu, jehož populace se udržuje v přírodě samovolně, a to i v případě jeho chovu v zajetí, vztahují se proto i na případ stěžovatele veškeré zakázané způsoby odchytu. Rozhodující je samotné porušení zájmu společnosti, vyjádřeného v § 1 odst. 1 cit. zákona, podle kterého účelem zákona je chránit zvířata, jež jsou živými tvory schopnými pociťovat bolest a utrpení, před týráním,

poškozováním jejich zdraví a jejich usmrcením bez důvodu, pokud byly způsobeny, byť i z nedbalosti, člověkem. Dle ust. § 3 písm. m) cit. zákona se rozumí přitom utrpením stav zvířete způsobený jakýmkoliv podnětem nebo zákrokem, kterého se zvíře nemůže samo zbavit a který u zvířete způsobuje bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt. Takovým zákrokem je nepochybně i nastražení jestřábího koše (je to zhruba jeden a půl metru vysoká klec se živým holubem uvnitř, dravci, kteří do ní vletí přitom bývají většinou poraněni sklapovacím víkem). Zákon na ochranu zvířat přitom v ust. § 4 odst. 1 písm. n) zakazuje používat k vázání nebo k jinému omezení pohybu zvířete prostředky, které zvířeti způsobují anebo lze předpokládat, že budou způsobovat, poranění, bolest nebo jiné poškození zdraví. Jestřábí koše jsou tudíž nelegální bez ohledu na to, k jakému účelu se používají. Zákon na ochranu zvířat výslovně v ust. § 14 odst. 1 písm. c) zakazuje odchytávat volně žijící zvíře do jestřábích košů. Skutečnost, že se stěžovatel pokoušel odchytit svého odlétlého sokola, je pro posouzení věci proto bez významu.

Ze spisového materiálu vyplynulo mimo jiné, že věc stran podezření ze spáchání trestného činu pytláctví byla usnesením Policie ČR odložena, neboť stěžovateli nebyl prokázán úmysl neoprávněně lovit zvěř; v usnesení se mimo jiné uvádí, že stěžovateli, jakožto myslivci je známo ustanovení o zakázaných způsobech lovu ve smyslu ust. § 45 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti, který mimo jiné zakazuje chytat zvěř do jestřábích košů. Stěžovatel tak jednal s vědomím, že porušuje zákon. Stejně tak si stěžovatel musel být vědom porušení výše citovaných ustanovení zákona na ochranu zvířat.

Pro spáchání přestupku je, jak již bylo uvedeno, zcela irelevantní, zda stěžovatel jestřábí koš použil k lovu (což mu nebylo prokázáno) nebo k odchytu svého zbloudilého dravce. Stěžovatel nadto ani nepopírá spáchání přestupku podle ustanovení § 28 odst. 1 písm. c) zákona na ochranu zvířat, když porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) tohoto zákona neodchytávat volně žijící zvíře do jestřábího koše. Uvádí však, že volně žijící zvíře - sokola chytal do jestřábího koše v krajní nouzi. Nebezpečí jeho ulétlému dravci dle něj hrozilo neustále a přímo, toto nebezpečí v žádném případě nebylo možno odvrátit jinak a nehrozil závažnější následek než bylo nebezpečí, které hrozilo jeho ulétlému dravci. Otázkou tedy je posoudit, zda se v daném případě jednalo o situaci, v níž by bylo lze aplikovat institut vylučující protiprávnost jednání stěžovatele, konkr. krajní nouzi.

Podle ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že na trestnost přestupků se aplikují obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, rozsudek ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 As 1/2008- 172, vše přístupno na www.nssoud.cz).

Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku a

není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana a krajní nouze. S ohledem na jednotu právního řádu nutno přitom vykládat vztah mezi nutnou obranou a krajní nouzí v přestupkovém právu obdobně jako v právu trestním. Judikatura Nejvyššího soudu přitom vychází z toho, že podstatou nutné obrany je odvracení nebezpečí, které vzniká útokem směřujícím proti zájmu chráněnému trestním zákonem, a to činem, který by jinak byl trestným činem, namířeným proti útočníkovi. Jelikož obránce odvracející útok chrání tytéž zájmy, které chrání sám trestní zákon, nejedná proti účelu trestního zákona, ale naopak ve shodě s ním a vlastně nahrazuje zásah veřejných orgánů. Útok je jednání člověka, a to zpravidla konání nebo opomenutí, které je úmyslné, protiprávní a nebezpečné pro společnost. Naproti tomu při krajní nouzi se odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmům chráněným trestním zákonem, které nelze za daných okolností odvrátit jinak. Nebezpečím se rozumí stav hrozící poruchou, který může být různého původu (přírodní katastrofa, jednání člověka); nebezpečí musí přímo hrozit, a to bezprostředně (viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 66/2007 ze dne 28. 3. 2007).

Pro možnost aplikace institutu krajní nouze zákon o přestupcích vyžaduje odvracení bezprostředního nebezpečí (tj. stavu hrozícího poruchou, který může být různého původu - přírodní katastrofa, jednání člověka) přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Zákon o přestupcích mimo zákonného předpokladu odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, stanoví pro aplikaci institutu krajní nouze i další podmínky, a to subsidiaritu (jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil) a proporcionalitu (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak). Výše uvedené zákonné předpoklady musí být přitom naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat.

V projednávané věci se možností využití institutu krajní nouze zabýval jak prvostupňový, tak i druhostupňový správní orgán, a nakonec i krajský soud, který své závěry stran posouzení aplikace institutu krajní nouze na danou věc řádně odůvodnil. Oba správní orgány, a poté i správní soud, neshledaly ve stěžovatelově případě splnění podmínky subsidiarity ani proporcionality.

Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu shoduje. Je zcela zjevné, že nebezpečí zde nepochybně hrozilo, a to i pro všechny ostatní volně žijící dravce, jakož i to, že bylo možno je odvrátit i jinak. Ostatně to vyplývá i ze samotného tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti. Stěžovatel se totiž mylně domnívá, že zákon na ochranu zvířat byl od doby, kdy k přestupku došlo, novelizován takovým způsobem, který již nyní umožňuje jiné způsoby odchytu ulétlého dravce než dříve – odchyt do sítí. Sám stěžovatel dále v kasační stížnosti uvádí, že „kdybych tuto možnost v minulosti měl, nebyl bych nucen využít pro odchyt svého sokola jednu ze zakázaných odchytových metod“. Nicméně stěžovatelem citované ustanovení zákona povolující i jiné druhy odchytu ptáků (tedy do sítí) bylo platné a účinné již i v době spáchání přestupku (nově přibylo pouze chytání do smyček), jen bylo v jiném odstavci (odst. 4). Stěžovatel tedy jinou možnost odchytu dravce měl, de facto svým vyjádřením potvrdil, že mohl chytit ulétlého sokola jiným způsobem, když sám uvedl, že by tak učinil, kdyby to bylo možné. Navíc existují i jiné způsoby odchytu ulétlých ptáků, jak uvedl již správní orgán, např. na vábítko či sokolnickou

rukavici. Jiný způsob chycení dravce v době páchání přestupku, než zakázaný způsob do jestřábího koše byl tedy bezesporu možný. Jednání stěžovatele z výše uvedených důvodů nemohlo být proto jednáním v krajní nouzi, tak jak je předpokládá zákon o přestupcích. Nelze tak přisvědčit obhajobě stěžovatele.

Stěžovatel navrhoval pro podepření svých názorů a závěrů odborný posudek od Klubu sokolníků ČMMJ. Nicméně provedení tohoto důkazu požadoval k vyřešení vysoce specializovaných otázek, tyto během řízení však uváděl víceméně obecně či nepřesně. Správní orgány neprovedení navrhovaného důkazu řádně odůvodnily. Odborný posudek jako důkazní prostředek může sloužit pouze k posouzení skutkových okolností případu, nikoli však právního posouzení, tedy toho, zda jednání stěžovatele splňovalo podmínky krajní nouze či nikoli. Správní orgány, jakožto i krajský soud, však měly tyto skutkové otázky postaveny najisto a nebylo o nich pochyb.

Lze proto souhlasit se závěrem správních orgánů i krajského soudu, které posudek sokolníků neprovedly z důvodu nadbytečnosti, když by tento na zjištěném skutkovém stavu věci nic nezměnil.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil znaky výše uvedeného přestupku, když použil, a to úmyslně, k odchytu dravce zakázaného způsobu. Skutečnost, že tímto způsobem chytal ulétlého dravce vlastního, jak uvádí, je přitom irelevantní. O krajní nouzi se v případě stěžovatele nejedná, neboť nebezpečí, které by hrozilo ulétlému dravci, bylo možno odvrátit i jiným způsobem (alternativní způsoby odchytu). Naopak zde hrozilo nebezpečí pro jiné volně žijící dravce. Nelze přehlédnout, že odchytové zařízení bylo nastraženo po dobu od 30. 8. 2006 až do 24. 11.2006. Jedná se o zakázanou past, přitom na tomto faktu nic nemění skutečnost, že ji stěžovatel použil, jak uvádí, pro ochranu svého majetku, resp. navrácení svého vlastnictví. Skutečnosti a okolnosti, za kterých stěžovatel přestupek spáchal, zejména jeho pohnutky k jednání, vzal žalovaný v potaz, když původně uloženou sankci v výši 9000 Kč snížil na 5000 Kč.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stran tvrzené prekluze. Do běhu prekluzivní lhůty se dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích nezapočítá doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu. V dané věci je totožnost skutku, pro který bylo zahájeno trestní řízení, nepochybně dána, úkony trestního řízení byly zahájeny dne 10. 11. 2006, usnesením ze dne 20. 2. 2007 byla věc odložena. V daném případě se jednalo o přestupek trvající (od 30. 8. 2006 do 24. 11. 2006). Běh lhůty dle § 20 přestupkového zákona počal běžet ode dne 25. 11. 2006, lhůta k projednání přestupku by skončila dne 25. 11. 2007. Po dobu, po kterou byly činěny úkony v trestním řízení (od zahájení úkonů po odložení věci) se staví lhůta k projednání přestupku o tuto dobu se fakticky lhůta stanovená v § 20 zákona o přestupcích prodlouží. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 19. 11. 2007 a stěžovateli bylo doručeno dne 3. 12. 2007, téhož dne nabylo právní moci, přitom všechny tyto skutečnosti nastaly v době, kdy „prodloužená“ prekluzivní lhůta dosud neuplynula.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky uplatněné stěžovatelem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodnými, a proto dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. července 2011

JUDr. Lenka Matyášová

předsedkyně senátu